



3 липня 2012 р. відійшла у вічність Світлана Анатоліївна Люльєва – прекрасна людина і чудовий науковець.

С. А. Люльєва (дівоче прізвище Ключникова) народилась 27 вересня 1936 р. в далекому Приморському краї, в м. Уссурійськ у родині військовослужбовця.

Після закінчення київської середньої школи Світлана Анатоліївна вступила у 1953 р. на геологічний факультет Київського університету, який закінчила у 1958 р. за фахом "Геологічна зйомка і пошуки родовищ корисних копалин". Спочатку вона працювала інженером-геологом в Південно-Казахстанській експедиції, а згодом завідуючою спорово-пилковою лабораторією науково-дослідного сектору Київського держуніверситету.

У 1964 р. С. А. Люльєва вступила до аспірантури Інституту геологічних наук АН УРСР, де працювала над дисертацією під науковим керівництвом проф. О. К. Каптаренко-Чорноусової. Їй довелось вивчати та опанувати досить складну нову групу мікрофосилій-коколітофорид і доводити її значення для розчленування морських осадових товщ мезозою. За допомогою електронного мікроскопа вона встановила основні керівні види нанопланктону для усіх ярусів верхньої крейди, що дозволило розчленувати kern бурових свердловин і отримати палеонтологічно добре обгрунтований матеріал по стратиграфічному розчленуванню верхньокрейдових відкладів. У 1967 р. Світлана Анатоліївна успішно

захистила кандидатську дисертацію "Кокколиты и известковые наннофоссилии верхнего мела Днепровско-Донецкой впадины и их стратиграфическое значение".

Після захисту дисертації С. А. Люльєву залишають на науковій роботі в Інституті геологічних наук АН УРСР. Спочатку вона працює інженером-геологом в Геологічному музеї АН УРСР, потім техніком-геологом у відділі стратиграфії і палеонтології мезозойських відкладів, з 1968 р. – молодшим науковим співробітником цього ж відділу, а з 1979 р. – старшим науковим співробітником. У 1986 р. Світлана Анатоліївна перейшла у відділ стратиграфії і палеонтології кайнозойських відкладів, де працювала до останніх днів на посаді провідного наукового співробітника.

С. А. Люльєва була висококваліфікованим фахівцем в галузі стратиграфії, палеонтології, палеогеографії і палеоекології мезокайнозою, добре відомим і визнаним не тільки на Україні, але й серед палеонтологів і стратиграфів колишнього Радянського Союзу та за кордоном. Її науковий доробок складає понад 100 праць, серед яких три монографії. Особливо заслуговує на увагу перший на терені колишнього СРСР палеонтологічний довідник по коколітофоридях мезозою України (1980), в якому подано зображення та коротку синоніміку 134 видів коколітофорид мезозою, їх стратиграфічне та географічне поширення.

Визначальне значення мали дослідження Світлани Анатоліївни вапняного нанопланктону палеогену, які стали підґрунтям для уніфікованої стратиграфічної схеми палеогенових відкладів платформної України. Нею у 1987 р. було започатковане виявлення нанопланктону керна свердловин північно-західного шельфу Чорного моря. Роботу над розробкою зональної схеми палеогену – неогену за нанопланктоном Азово-Чорноморського нафтогазоносного регіону вона не припиняла до останніх своїх днів.

Своєрідним підсумком багаторічних досліджень С. А. Люльєвої стали монографії "Зональная биостратиграфия эоцена европейской части СССР" (1990) та "Зональная биостратиграфия палеоцена Восточно-Европейской платформы" (1994) у співавторстві з Б. Ф. Зернецьким, які отримали високу оцінку акад. О. Л. Яншина. І по сьогоднішній день залишаються актуальними дослідження нанопланктону пліоцену Східного Паратетису. Її багаторічна співпраця з чл.-кор. НАН України В. М. Семененком з питань кореляції пліоцену Східного і Західного Паратетису визнана

як вітчизняними, так і зарубіжними дослідниками у галузі стратиграфії.

Серед наукового наробку С. А. Люльєвої є низка статей, присвячених вивченню комплексів нанопланктону міоценових відкладів України. Вони без сумніву зробили важливий внесок у розробку стратиграфії схеми міоцену України за мікрофосиліями.

У своїй повсякденній науковій роботі С. А. Люльєва була тісно зв'язана з виробничими геологічними організаціями. Вона постійно надавала їм допомогу у розв'язанні стратиграфічних задач, пов'язаних із розчленуванням керн бурових свердловин. Для геологів висновки Світлани Анатоліївни про вік порід були і залишаються своєрідним "знаком якості" біостратиграфічних досліджень.

С. А. Люльєва належала до тієї категорії людей, для яких на першому місці була сумлінна наукова праця, а її ім'я серед авторів статті або книги було й залишається гарантією наукової достовірності. Світлану Анатоліївну завжди можна було побачити біля електронного або біологічного мікроскопа, за яким вона проводила багато часу. У неї можна було отримати консультацію з будь-

якого питання стратиграфії, палеонтології, палеогеографії, палеоекології. Вона була рада поділитись своїм досвідом і знаннями науковця з кожним, хто ставав на тернистий шлях науки. Світлана Анатоліївна за будь-яких обставин, залишаючись чесною у своїх наукових дослідженнях, завжди була готова прийти на допомогу як початківцям-науковцям, так і досвідченим.

Своїми людськими якостями, працелюбством, авторитетом вченого С. А. Люльєва заслужила визнання серед своїх колег. Її можна з повним правом назвати "трудягой от науки".

Світлана Анатоліївна не стояла осторонь від громадського життя інституту: багато років була вченим секретарем Київського відділення Всесоюзного палеонтологічного товариства, членом мезозойської секції УРМСК та членом Постійної комісії по неогенових відкладах МСК СРСР.

Всі, хто знав Світлану Анатоліївну – інтелігентну, високопорядну, доброзичливу та чуйну людину, яка щедро ділилася своїми знаннями, назавжди збережуть про неї світлу та вдячну пам'ять.

*Редколегія "Геологічного журналу"*